

institutioner. Endvidere er spørgsmålet om en styrkelse af institutionerne på dagsordenen for det planlagte europæiske topmøde i oktober 1972. Endelig er der for nylig fremkommet en betænkning (Vedel-rapporten) vedrørende de i årevis i EF diskuterede problemer omkring en udvidelse af Det europæiske Parlaments beføjelser.

a) Den institutionelle opbygning i et udvidet EF.

Flertallet konstaterer, at Danmark i tilfredsstillende omfang vil blive repræsenteret i samtlige det udvidede fællesskabs institutioner, således som det fremgår af tiltrædelsesdokumenterne. På baggrund af de indhøstede erfaringer inden for EF finder man endvidere, at disse institutioner med deres nuværende opbygning og kompetencefordeling vil være velegnede instrumenter til at føre det europæiske samarbejde videre.

Den i traktaterne skabte institutionelle balance har til en vis grad tilpasset sig som følge af det praktiske samarbejde inden for EF. Hvad angår forholdet mellem Rådet og Kommissionen, er der f. eks. sket en vis vægtforskydning til fordel for Rådet med en tilsvarende svækkelse af Kommissionens politiske rolle.

Udviklingen inden for EF viser — således som det også har kunnet konstateres inden for andre internationale samarbejdsorganisationer — at den institutionelle opbygning bør være en funktion af det politiske livs realiteter og det praktiske samarbejdes behov. Det vil ikke have noget formål i sig selv at søge nye institutioner etableret, ligesom en udvidelse af de eksisterende institutioners beføjelser ej heller bør være noget mål i sig selv, men alene et middel til løsning af samarbejdsopgaver, som man i øvrigt kan blive enig om.

På længere sigt må det forudses, at der efter EFs udvidelse vil blive truffet beslutninger, som kan begrunde en fornyet drøftelse af de institutionelle spørgsmål. Dette kan f. eks. blive aktuelt i forbindelse med en europæisk valutafond eller en regionalfond. Men behovet herfor må efter flertallets mening netop basere sig på nye samarbejdsområder, som kræver en styrkelse af EFs institutioner eventuelt i sammenhæng med øgede beføjelser for disse. I denne forbindelse lægger flertallet vægt på,

at der jævnsides med en udvikling, som måtte tilsi en styrkelse af EFs institutioner, træffes forholdsregler til en styrkelse af de parlamentariske kræfter. Endvidere er der grund til at fremhæve den kendsgerning, at en inddragelse af nye og ikke i de eksisterende traktater forudsatte arbejdsområder i et kommende EF-samarbejde skal godkendes af samtlige medlemslande i overensstemmelse med disses forfatningsmæssige regler.

Under alle omstændigheder er det af stor betydning, at EFs institutioner indrettes således, at det enkelte menneskes og de enkelte sociale gruppers ønsker om medindflydelse, ansvar og initiativmulighed tilgodeses. Flertallet har med interesse bemærket, at kræfter inden for EF arbejder for en øget repræsentation af forbrugernes interesser i Det økonomiske og sociale Udvalg samt i andre udvalg, der har konsultativ status.

b) Luxembourg-forliget.

Luxembourg-deklarationen må efter flertallets opfattelse ses på baggrund af det politiske ønske om at sikre traktaternes hovedmål: den størst mulige solidaritet mellem medlemslandene. Det har under det praktiske samarbejde vist sig, at denne solidaritet, baseret på gensidig tillid, kun har kunnet realiseres i det omfang, hver stat — stor eller lille — kunne føle sig overbevist om, at den — uanset traktatens bestemmelser — ikke risikerer at blive overstemt i sager af væsentlig betydning for det pågældende land.

Dette princip ændrer ikke traktaten, men er en politisk beslutning om at anvende traktatbestemmelserne på en sådan måde, at forhandlingerne i Rådet skal fortsætte, indtil en enstemmig afgørelse kan træffes. Alle fire ansøgerlande har tilsluttet sig denne politiske beslutning.

Flertallet har noteret sig, at den rådsdeklaration, hvori Luxembourg-forliget indgår, er en del af grundlaget for Danmarks tiltrædelse af EF i og med, at det falder ind under tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 3, ifølge hvilken de nye medlemslande befinder sig i samme situation som de oprindelige medlemsstater med hensyn til erklæringer af denne art.

Der er således såvel traktatmæssig som